

С ПОРИВА НА МЛАДОСТТА

КОНЦЕРТ НА МЛАДЕЖКИЯ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Всяка концертна вечер на Мартенските музикални дни има определен смисъл, носи своя атмосфера сред останалите събития във фестивала. И ако изминалите досега концерти бяха демонстрация на индивидуално изявен музикален професионализъм, ако показваха добре постигнат изпълнителски еквивалент на представяните музикални творби, концертното присъствие на Младежкия симфоничен оркестър с диригент Стефан Вачев имаше по-друг смисъл.

Традиционното участие на този оркестър в „Мартенски музикални дни“ е нещо естествено, но то винаги се очаква с особено внимание. Концертът тази година също беше предшествуван от подобно празнично външение. А онова, което хвърли непосредствен мост между присъстващите в залата и младите изпълнители, бе високият, неподправен емоционален тонус на оркестъра. Присъствайки и слушайки един такъв концерт, човек бива увлечен от ентузиазма на младите

музиканти, които с привычна за възрастта си активност, дързост и нетърпение искат да внушат своето музикално послание — малко неуравновесено като израз, но затова пък но също искреността на директното чувство.

Рационалният подход при оценката на концерта, е необходим (дори наложителен за по-пълната реализация на потенциалните възможности на оркестъра в перспектива), но не и единствен. Той ще ни запознае със стиловете и технически проблеми на състава, с не дотам прецизираната интонационна и метроритмическа чистота и единност (в Симфоничната сюита „Приказка“ от П. Стайнов, Концерт за пиано и оркестър № 3 от В. Стоянов), с пропуски в баланса между оркестровите групи — неща, които създават не по-малко трудности и на професионалните оркестрови състави. От друга страна, добро впечатление остави пластичният звуков израз на шрайха, стремжът на диригент и оркестър да открият сти-

ловите измерения на изпълняваните творби, да удоят духа на музикалното изживяване, проектирано в тях. Постигане в този смисъл бяха бавните, изпълнени с трагедийна лирика части на симфоничната сюита „Септември 1923 г.“ от Цв. Цветанов, сюитата из балета „Хайдушка песен“ от Ал. Райчев. Не бива да се отmine и убедителното изпълнителско присъствие на двамата солисти: Петър Добринов — в стремителното и виртуозно „Рондо“ за тропнег и симфоничен оркестър от В. Казанджиев, и Камен Кенов — в лирико-патетичния Трети концерт за пиано на В. Стоянов.

Този ред на мисли води към въпроса за степента на постигнатото художествено-естетическо внушение. Основното тук е в афинитета на оркестъра към мащабно изграждане, към драматургия на крупните музикални шрихи, което пък изисква повишено внимание пред риска да се надхвърли мярката на естествения музикален израз. Художественото внуше-

ние на Младежкия симфоничен оркестър има и друг аспект, който се отнася до особената нагласа на младите изпълнители към цялостния процес на оркестровото музициране. Почти осезаем е възторгът на изпълнителите от предоставената им възможност да „правят“ музика, да станат проводници на тайнството на музикалното изкуство. Изпълнителският акт е своеобразен празник за тях, свързан с дълбокото чувство на индивидуално удовлетворение от съпричастността към вършещия пулс на оркестъра. Това са неща, свързани и с психиката на младите изпълнители и тъкмо тази тяхна нагласа провокира слушателя, прави впечатление със своята сила. В това е и най-голямото достойнство на Младежкия симфоничен оркестър — да увеличи със своите активни и спонтанни им пулси, организирани в единен художествен организъм от дългогодишната работа на двамата диригенти Стефан и Георги Вачеви!

Ива ЧАВДАРОВА